

fab

*lust for life

02

De grote doorstart
Nieuwe impuls aan je leven?
Deze vrouwen onthullen h oe

DE **46**
BESTE
BIKINI'S

Ja,  ook voor jouw figuur

Real life

'Ik wil mijn slanke man terug. Nu!'

Opnieuw
Verliefd

Vooral op je eigen vent

+ 21 FABULOUS LAST MINUTE ADRESSEN

Elle
Macpherson
**LUST, LEVEN
& LINGERIE**

PRIJS € 5,95

NR. 02 2012 - 14 JUNI-25 JULI

AP 8 1710722190003

'Mijn gevoel zei opnieuw ja. Mijn verstand nee.

MIJN HART WON'

Claire van Eeghen (37) en haar man Mischa (39) hebben vier kinderen: Juna (10), Indy (9), Mac (7) en Finn (2). Hun dochter Juna is meervoudig gehandicapt. Bij elke zwangerschap is de kans op deze overerfelijke afwijking een op vier. Toch is Claire opnieuw zwanger. Van haar vijfde.

"Ik was 26 toen ik zwanger werd van Juna. De twaalfwekenecho was zoals 'ie zijn moest. In onze families komen geen afwijkingen voor, dus was er geen aanleiding voor nader onderzoek. Direct na haar geboorte ging Juna in de couveuse. Het verplegend personeel deed een beetje geheimzinnig. Ik voelde dat er iets niet klopte. En inderdaad: Juna bleek ernstige hart- en hersenafwijkingen te hebben; ook vertoonde ze dismorfie (lichamelijk afwijkende, red.) kenmerken. Heel wat gesprekken met de artsen later begrepen we dat ze meervoudig gehandicapt was. Haar leeftijdsverwachting werd op twee jaar geschat. Of het om een genetisch bepaalde afwijking ging, was niet duidelijk. Zeker is nu wel dat Juna niet kan praten en lopen en altijd het verstand van een kind van negen maanden zal hebben. We zaten veel met haar in het

ziekenhuis. Ondanks ons verdriet waren we direct dol op haar. Juna was van ons, ze hoorde erbij! En één gehandicapt kind hoefde toch niet te betekenen dat de volgende ook een afwijking zou hebben?"

GEWELDIG, NOG EEN KIND!

"Een groot gezin was onze diepste wens. Dertien maanden na Juna werd onze tweede dochter geboren, Indy. Fantastisch! Het was wel pittig. We sliepen drie uur per nacht doordat Juna zo'n slechte slaper was. Maar tijd om ergens over in te zitten hadden we niet. We werkten allebei: Mischa als consultant, ik als inkoopster bij de Hema. We probeerden ons leven zo normaal mogelijk te leven en genoten van de kinderen. Nóg een kind leek ons geweldig. Maar we bleven in het onzekere over de kans op nog een kindje als Juna. Lastig. Waarom zouden

Claire:
"Een groot gezin
was onze diepste wens."

dicapt kind. Dat zou ons gezin niet aankunnen. Na 23 weken hebben we de zwangerschap afgebroken. Vreselijk. Ik zei: 'Dit wil ik nóóit meer meemaken.' En toch. Het bleef maar knagen vanbinnen. Ik had inmiddels drie kinderen

en was 35 jaar. Aan de ene kant dachten we: dit gebeurt ons vast niet een derde keer. Aan de andere kant realiseerden we ons dat de kans op een kind met een afwijking eigenlijk iedere zwangerschap weer even groot is: een op vier. Zo dubden en wogen we wat af. Uiteindelijk won ons verlangen naar een vierde kind het opnieuw van de twijfel. Als je weer leven hebt mogen voelen in je buik en je het hebt mogen aanraken, wordt dat gevoel

lijke periode aan. We ontdekten hoe fijn de babytijd kan zijn. We waren gerust en ontspannen, Finn was een superrelaxte baby. Wij realiseerden ons dat dat kwam doordat wij zelf ook relaxed waren."

RISICO'S NEMEN

"Na Finn kwamen we er even niet meer uit. Vier kinderen, dat is toch prachtig? Wat konden we ons nog meer wensen? Ondertussen bleef het knagen. Maar een zesde zwangerschap, een vijfde kindje, zouden we dat durven? Wat voor risico namen we? Waar waren we mee bezig? En toch. Het zou geweldig zijn voor Finn als hij straks een vriendje of vriendinnetje had om mee te spelen! Het leeftijdsverschil tussen hem en zijn oudere broer is namelijk zes jaar. Maar ik dacht ook vaak aan de toekomst. Het blijft een feit dat Juna er over een tijd niet meer is. Daar moeten we rekening mee houden. Niet dat ik haar wilde vervangen, dat nooit. Maar het is wél de waarheid.

Als we nog een kind zouden willen, moesten we niet te lang wachten. Ik was 37. Het kan nog, het kan nog, dacht ik steeds. Mijn ge-

voel zei weer ja, mijn verstand nee. Mijn hart won. 'Doe je best, je hebt een maand de tijd!' zei ik tegen Mischa. 'Daarna ga ik er écht over nadenken,' grapte ik. Zo geschiedde. Ik raakte weer zwanger. Voorzichtig brachten we het nieuws naar buiten. Ik had me erop voorbereid dat we veroordeeld zouden worden door onze omgeving. Maar dat viel mee. Iedereen reageerde enthousiast. Alleen mijn ouders maakten zich zorgen. Vooral om Mischa en mij. 'Kunnen jullie dat allemaal wel aan?' vroegen ze regelmatig. Bezorgde reacties waren er wel meer. Een vriendin zei: 'Waar begin je aan?' Anderen wuifden alle bezwaren juist weg. 'Alle testen zijn toch in orde? Het komt goed, echt!' Soms reageren mensen onhandig als ze horen welke risico's verbonden zijn aan mijn zwangerschappen. Dat wij daarin zover gaan, vinden ze

we het lot tarten? De kinderwens won en dertien maanden na Indy kwam Mac, een gezonde jongen. Wat waren we blij! De tijd die volgde, was heftig: gebroken nachten en door alle stress en slapeloosheid werd onze relatie ook niet beter. Gelukkig kwam het na verloop van tijd goed. We waren supergelukkig dat we alle moeilijkheden hadden overwonnen. Nóg een kind zou de kroon op ons gezin zijn. Al vrij snel was ik weer zwanger. We waren door het dolle heen. Maar de discussie tussen Mischa en mij laaide wel opnieuw op. Wat doen we als straks blijkt dat dit kind ook een afwijking heeft? Ik denk graag vooruit. Wilde eigenlijk al weten wat we dan zouden beslissen. Mischa is anders: hij leeft veel meer met de dag. 'We zien wel,' zei hij."

AFGEBROKEN ZWANGERSCHAP

"Toch werd mijn grootste angst waarheid: de baby had dezelfde afwijking als Juna. Het zou net zo ernstig gehandicapt kunnen zijn. Hoe graag we ook nog een kindje wilden en hoe blij we ook waren met Juna, we wilden niet nog een gehan-

'SOMS VINDEN MENSEN DAT WIJ
HET LOT TARTEN.
DAT VIND IK ZELF OOK WEL'

ook snel weer veel sterker. Ik werd voor de vijfde keer zwanger. Geweldig vonden we het. Ondertussen bleef ons gevoel van onrust. Hoewel de echo's uitwezen dat alles in orde was, maakte ik me toch zorgen. Zo had de baby een verdikte nekplooi. Ik werd ineens heel bang om te bevallen. Ik had die dikke buik negen maanden lang prima gevonden, maar nu het erop aankwam, sloeg de paniek toe. Ik was bang dat het kind toch niet goed zou zijn. En toen was hij daar ineens, onze Finn. Doordat ik zo gestrest was geweest tijdens de zwangerschap, was hij klein. Maar kerngezond. Godzijdank! We konden het in het begin niet geloven. Is hij écht helemaal goed? We bestudeerden hem van onder tot boven, telden letterlijk zijn tenen. Na een half uurtje drong het voorzichtig tot ons door: Finn was helemaal in orde. Er brak een heer-

onbegrijpelijk. Soms vindt men dat wij het lot tarten. Dat vind ik zelf ook wel. Laatst hoorde ik over een gezin met vier autistische kinderen. Ik betrapte mezelf erop dat ik dacht: jeeetje, waar beginnen die mensen aan? Ik kan me voorstellen dat dat ook over ons gedacht wordt. Ondanks alle onderzoeken is het nog steeds niet duidelijk wat Juna precies heeft. Bij iedere zwangerschap informeer ik bij de afdeling klinische genetica of er nieuwe ontwikkelingen zijn. Bij mijn zwangerschappen na Juna heb ik zoveel mogelijk check-ups laten doen: om de paar weken een echo, een nekplooiemeting, een vlokcentest of een vruchtwaterpunctie. Hoewel bij deze zwangerschap alle echo's en onderzoeken positief zijn en er geen bijzonderheden zijn te zien, ben ik er toch niet helemaal gerust over. Een normale echo garandeert bij ons niet dat de baby

gezond is. Ik probeer zo min mogelijk aan mijn angsten te denken. Het is nu aftellen. Straks hebben we vijf kinderen, een droom. Het heeft zo moeten zijn, dat geloof ik echt. Dit past, dit klopt."

GEWOON BLIJVEN WERKEN

"Ik ben nu productmanager bij KLM en blijf gewoon werken. Dat heb ik echt nodig, iets voor mezelf. Maximaal vier dagen per week met voldoende oppas. Anders gaat het niet. Maar het overgrote deel doen we zelf. Gelukkig hoeft Mischa niet meer zoveel te reizen voor zijn werk. Hij zorgt dat hij vaak op tijd thuis is. Als ik sta te koken, gaat Mischa nog even met de kinderen voetballen op straat. Mijn ouders hebben alle kleinkinderen tot hun vierde jaar één dag per week. Natuurlijk kun je allerlei mensen inhuren om voor je kinderen te zorgen. Maar waarom zou je er dan vijf krijgen? Wij

zijn een team met z'n allen. Zowel het werk als het opvoeden wil ik zelf doen. En goed natuurlijk. De kinderen gaan voor alles; zij staan op nummer één. Ik vind het heel belangrijk dat ze genoeg aandacht van ons krijgen. Ook individueel, zo af en toe. En ik wil betrokken zijn bij hun school, sport en vriendjes. Soms sla ik een beetje door. Dan wil ik ook nog drie keer in de week sporten. Dat kan natuurlijk niet. Dat ik niet zoveel tijd voor mezelf heb, neem ik op de koop toe. Gelukkig zie ik mijn vriendinnen nog wel regelmatig. Soms zeggen mensen: 'Wat heb je het zwaar. Hoe doe je het toch?' Maar zo zie ik het zelf niet. We hebben voor deze situatie gekozen en nemen onze verantwoordelijkheid. Van medelijden word ik een beetje iebelig. We zijn zó trots op elkaar en op ons gezin. En straks, als we met z'n zevenen zijn, gaan we nóg meer genieten!" **fab**

ADVERTENTIE

Nieuw!
van Crystal Clear

Appel Jasmin &
Cranberry Vlierbloesem

- van zuiver bronwater
- minder dan 1kCal per 100ml
- koolzuurvrij

Crystal Clear
WOMEN IN CONTROL